

Els temps no estan canviant

Jordi Domingo Calabuig

L'altre dia vaig passar tota la vesprada escoltant al Bob Dylan, ja sabeu, aquell cantant folk que es fa fer tant popular als anys 60 pels seus versos combatius i revolucionaris. Vaig empassar-me tres CD's que tinc a casa des de fa un bon grapat d'anys on s'hi resumeix bona part de la seua carrera musical. No dedicaré, malgrat que molts de vosaltres ho penseu, les següents línies a l'exaltació de l'artista. Almenys, no és exactament així. Tinc en gran estima a aquest músic, això sí, però allò que més em va colpir aquella vesprada no va ser el seu talent musical, sinó més aviat la lucidesa amb la qual Dylan va retratar aquella dècada en la qual hom pensava que les coses podien canviar. I és certament ben trist que, malgrat el títol de la famosa cançó: *The times they are a-changing*, la conclusió a la qual vaig arribar és que precisament el temps no estan canviant. La sàtira de Dylan és ara tan vàlida com abans, tan encertada que qualsevol pensaria que va escriure les cançons ahir per la nit mentre mirava en la televisió el conflicte entre israelians i palestins, el nou feudalisme mundial instaurat pels governants internacionals o el caos intolerable que es pateix a tota Sudamèrica.

Trista conclusió, no penseu? Jo sóc massa jove, he de confessar que no vaig viure els convulsius anys 60 i no m'atreuria ni tan sols a jutjar la problemàtica mun-

dial d'aquell moment, però escoltant els versos tan sols se m'acudeix que l'ordre mundial és, si fa no fa, el mateix. Potser els problemes ja no estan al Vietnam, potser els actuals dimonis ja no porten banderes, ni tan sols són comunistes, sinó terroristes amb barba i turbant... la misèria sempre ha existit i si l'objectiu dels pròxims mandataris de l'ordre mundial és seguir buscant-la també la trobaran.

Tampoc vull donar la impressió d'aquell que acaba d'obrir els ulls fa dos dies, ni seré aquell que pretén plantejar aquella fórmula definitiva que canviarà el món d'una vegada per totes. Són aquestes línies quasi una confiança, una impressió que em va somoure i que ara he de compartir, o millor dir, denunciar.

Els que visquereu aquells temps escolteu per favor *Masters of War*, *Hard Rain's Gonna Fall* o *Blowing in the Wind*. Possiblement el primer sentiment serà l'amable retrobament amb aquells dies de joventut, però de segur que en qüestió de minuts trobareu a l'igual que jo la trista realitat glossada amb una fidelitat esbalaïdora.

Fa uns dies també, un amic em va contar un fet simpàtic d'una pel·lícula de la qual no recorde el títol i que ve al punt per a resumir irònicament aquesta situació pla-